

Arrest

nr. 207 195 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 juni 2017 en heeft op 28 juni 2017 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 11 juli 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster werd door het CGVS op 24 augustus 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 14 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjjiitische moslima van Arabische origine te zijn, geboren en getogen in Bagdad.

Buiten de periode van uw huwelijk woonde u heel uw leven bij uw ouders in de Palestina straat. Op 23 oktober 2010 trouwde u tegen uw wil met O. A. A., wiens vader een goede vriend was van uw vader. Vanaf het begin behandelde hij u slecht en sloeg hij u. Hij beschuldigde u ervan geen kinderen te kunnen krijgen. Toen u hem eind 2011 vroeg om naar de dokter te gaan voor een onderzoek sloeg hij u hard en bracht hij u terug naar uw ouders. Na dat incident heeft u hem nooit meer gehoord of gezien. Sinds 15 mei 2012 zijn jullie officieel gescheiden.

Uw vader was niet akkoord met het feit dat u als gescheiden vrouw door het leven zou gaan. Hij stelde u meermaals nieuwe huwelijkskandidaten voor, maar u weigerde telkens. In 2012 sloeg hij u een keer toen u zei dat u niet opnieuw wilde trouwen. Uw moeder steunde u echter en overtuigde uw vader ervan dat ze u niet opnieuw konden verplichten om met iemand te trouwen en dat u nu zelf uw echtgenoot mocht kiezen. In 2013 deed uw vader een laatste voorstel tot huwelijk, nadien niet meer.

Begin 2015 besliste u dat u Irak wou verlaten omwille van de druk die u voelde als gescheiden vrouw en omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. In juni 2015 vroeg u verlof zonder wedde aan op uw werk bij het ministerie van Elektriciteit, waar u sinds 2009 werkte. U bleef vanaf dan thuis en ging enkel naar buiten om uw vertrek uit Irak te regelen. U vroeg tweemaal een visum aan voor Frankrijk, wat u geweigerd werd. Ook uw visumaanvraag voor Duitsland werd geweigerd.

In juni 2016 kreeg u een eerste keer een visum voor Turkije. Uw neef, J. K., kreeg van uw vader de toestemming om u met zijn gezin mee te nemen op vakantie naar Turkije. Op 4 augustus 2016 verliet u Irak voor een eerste keer om naar Turkije te gaan. U probeerde de oversteek naar Griekenland te maken in een rubberen boot, maar dit lukte niet. Aangezien uw visum verviel keerde u op 4 september 2016 terug naar Irak, waar u zich opnieuw vestigde in uw ouderlijk huis.

Op 23 maart 2017 verliet u Irak definitief. U reisde per vliegtuig via de luchthaven van Bagdad naar Istanbul onder begeleiding van uw neef J. U bleef 20 dagen in Istanbul en reisde vervolgens per auto verder naar Griekenland. In Athene nam u het vliegtuig naar België. U gebruikte daarvoor de identiteitskaart van iemand die op u leek. Op 19 juni 2017 kwam u aan in België, waar u op 21 juni 2017 asiel aanvroeg.

Momenteel woont u bij uw neef J. A. A. H. (O.V. X), waar u vroeger een liefdesrelatie mee had, en zijn gezin.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw vader omdat u het land verliet zonder zijn toestemming.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw diploma van de universiteit, een document betreffende uw echtscheiding, enkele medische attesten en een DHL enveloppe. Tevens legde u kopieën voor van verschillende documenten betreffende uw werk bij het ministerie van energie. Verder legde u nog kopieën voor van uw paspoort, de woonstkaart van uw vader, de identiteitskaarten van uw zussen, foto's van uw huwelijk en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende zwaarwichtige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in mei 2012 officieel gescheiden bent van uw voormalige echtgenoot. U heeft hem na jullie laatste conflict, dat dateert van eind 2011, nooit meer gezien of gehoord. Evenmin heeft uw familie nadien nog iets van hem vernomen (CGVS, p. 11, 12). U uit bovendien geen vrees ten opzichte van hem.

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u Irak verliet omdat u het beu was om in een gesloten samenleving te leven waar u als gescheiden vrouw gestigmatiseerd werd. U verklaarde dat u onder druk werd gezet om opnieuw te trouwen en u was bang dat u dan hetzelfde lot stond te wachten als tijdens uw eerste huwelijk (CGVS, p. 14).

Met name uw vader zou u na uw echtscheiding onder druk hebben gezet om opnieuw te trouwen. Hij stelde u een aantal keer een nieuwe huwelijkskandidaat voor, maar u weigerde telkens. In 2012 zou hij u een keer geslagen hebben toen u zei dat u niet opnieuw wilde trouwen (CGVS, p.15). Dit was echter een eenmalig incident en kan bijgevolg bezwaarlijk als een daad van vervolging worden beschouwd (CGVS, p.15). Uw moeder overtuigde uw vader er uiteindelijk van dat u niet twee keer verplicht kon worden om met iemand te trouwen en dat u nu zelf uw echtgenoot mocht kiezen (CGVS, p.15). Volgens uw verklaringen deed uw vader in 2013 een laatste keer een voorstel over een mogelijke huwelijkspartner. Nadien deed hij geen nieuwe voorstellen meer (CGVS, p.15). Bovendien verklaarde u dat zowel uw moeder, uw zussen, als uw neef J. K. u altijd hebben gesteund (CGVS p, 16, 17). Bovenstaande vaststellingen relativeren uw claim dat u onder druk werd gezet om opnieuw te trouwen, laat staan in die mate dat u genoodzaakt was om uw land in maart 2017 te verlaten.

Dient hieromtrent ten slotte opgemerkt te worden dat u uw zogenaamde problemen in Irak had kunnen vermijden of oplossen door te hertrouwen in Irak. U gaf namelijk zelf aan dat uw vader sinds 2013 geen nieuwe voorstellen deed betreffende een huwelijkspartner, dat u zelf met een voorstel mocht komen en dat u bovendien in de toekomst graag opnieuw wil trouwen en kinderen wil krijgen (CGVS, p.20). U met deze bevinding geconfronteerd stelt u dat u vreesde terecht te komen in dezelfde situatie als tijdens uw eerste huwelijk en dat u uw besluit om te vertrekken uit Irak al veel eerder had genomen (CGVS, p. 20). Deze verklaringen bevestigen de vaststelling dat er geen sprake was van dringende redenen voor uw vertrek uit Irak en relativeren andermaal de door u voorgehouden moeilijke situatie waarin u leefde.

Vervolgens haalt u aan dat u niet kan terugkeren uit vrees voor uw vader omdat u het land verliet zonder zijn toestemming. U slaagt er echter niet in deze vrees hard te maken.

U beperkt zich namelijk tot de blote verklaring dat uw vader tegen uw zussen en tegen uw moeder heeft gezegd dat hij u zal vermoorden als u terugkeert naar Irak. Uit uw verklaringen over het gedrag van uw vader in het verleden kan echter niet afgeleid worden dat hij niet voor rede vatbaar is. Zo ving hij u onder meer op na uw mislukte huwelijk (CGVS, p.11), luisterde hij uiteindelijk klaarblijkelijk naar uw moeder haar advies om u zelf een nieuwe echtgenoot te laten kiezen aangezien hij na 2013 geen huwelijkskandidaten meer voorstelde (CGVS, p.15) en stemde hij er zelfs mee in dat u met uw neef en zijn familie een maand op vakantie zou gaan naar Turkije (CGVS, p. 18). Dient nog te worden opgemerkt dat u als ongehuwde vrouw de toelating kreeg om universitaire te volgen en dat u als gescheiden vrouw kon werken voor de Iraakse overheid (CGVS, p. 4, 5).

Verder verklaarde u hieromtrent dat uw vader door uw moeder werd ingelicht over uw vertrek uit Irak en dat hij haar vervolgens sloeg. Hij zou haar er van beschuldigd hebben dat zij u heeft gestimuleerd om alleen te vertrekken (CGVS, p. 19). Nadien heeft hij zich echter niet meer agressief opgesteld ten opzichte van uw moeder (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan ook dit gegeven niet beschouwd worden als een element dat er op wijst dat u vervolging dient te vrezen van uw vader.

De ernst van de situatie wordt bovendien verder gerelativeerd door uw bewering dat uw moeder tijdens een telefoongesprek aangaf dat het goed gaat met uw vader, dat hij zich slecht voelt om wat u heeft gedaan en dat zij u afraadt om terug te keren naar Irak aangezien u nu uw weg heeft gekozen en bij uw keuze moet blijven (CGVS, p. 19). Het feit dat uw moeder zich op deze wijze uitdrukt duidt er allerminst op dat u bij een terugkeer naar Irak vervolging dient te vrezen door uw vader.

Uw verklaring dat uw vader na uw vertrek nooit naar u heeft geïnformeerd bij uw neef in Irak, die u voordien al meenam naar Turkije met het medeweten van uw vader, en evenmin bij uw neef in België, terwijl hij weet dat u nu bij hem verblijft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw claim dat u vervolging dient te vrezen van uw vader (CGVS, p. 20, 21).

Dient ten slotte opgemerkt te worden dat u een heel netwerk rond u heeft waar u bij terecht kan en die zouden kunnen tussenkomen als bemiddelaar. Uw zussen, uw moeder, en uw neef J. K. zijn u steeds blijven steunen, ook na uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 16, 19, 20). Ook de familie van uw neef, J. A. A. H. (O.V. 7.938.331), waar u momenteel mee samenwoont, is op de hoogte van uw vertrek uit Irak. Volgens uw verklaringen zijn sommigen het eens met uw vertrek en anderen niet (CGVS, p. 20). Gelet

op voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering nergens terecht te kunnen bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Bovenstaande in acht genomen dient te worden vastgesteld u er niet in geslaagd bent aan te tonen dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw afkomst, uw opleiding en uw echtscheiding, ... maar zeggen verder niets over uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de documenten die u voorlegde betreffende uw werkzaamheden bij het ministerie van energie, die louter bevestigen dat u daar heeft gewerkt, dat u op een bepaald moment werd overgeplaatst en dat u verlof zonder wedde aanvraagde. Ten slotte legde u nog een document voor betreffende de stopzetting van uw contract bij het ministerie. Het feit dat u geen werk meer zou hebben bij terugkeer naar Irak kan bezwaarlijk beschouwd worden als vervolging, zoals bepaald in de definitie van de vluchtelingenconventie, of als ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zeker gezien de vaststelling dat u uw werk blijkbaar verloor door uw eigen nalatigheid (CGVS, p. 4, 5). De documenten die u voorlegde zijn bijgevolg niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraagster ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In het verzoekschrift worden de volgende middelen aangevoerd:

“4.1. Eerste middel

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) *zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) *een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) *de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Deze elementen toegepast op verzoekster:

- 1) *zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoekster bevindt zich hier in België, waar zij haar aanvraag tot asiel heeft ingediend op 28 juni 2017.

- 2) *een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing dat verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoekster wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat zij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Irak, te verlaten. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- verzoekster onder druk zetten om te trouwen

Verweerster stelt in de bestreden beslissing ten onrechte dat de vader van verzoekster haar niet onder druk zou zetten om te trouwen.

Hoewel verzoekster door haar moeder werd gesteund in haar beslissing om haar man zelf te kiezen, weigerde de vader van verzoekster naar het advies van zijn vrouw te luisteren. De vader van verzoekster bleef mannen voorstellen aan haar en verzoekster weigerde telkens opnieuw te huwen met één van deze mannen.

“En wat deed uw vader dan? En als ik weigerde dan zei mijn vader tegen mij dat kan niet dat je zonder trouwen blijft. Een van die mogelijke plannen was ik kwaad op mijn vader en mijn moeder had mij gesteund en ze zegt we moeten haar niet twee keer verplichten laat haar zelf kiezen.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoekster op 24 augustus 2017, p 15)

Bovendien werd verzoekster tijdens het verhoor bij verweerster voortdurend door de tolk erop gewezen kort te antwoorden op de vragen. De tolk onderbrak verzoekster meermaals waarna ze niet de mogelijkheid kreeg om haar verhaal voor te zetten. Daaropvolgend kreeg verzoekster telkens een nieuwe vraag van verweerster waardoor verzoekster niet meer een volledig antwoord kon geven op de vorige vraag. Het gevolg hiervan is dat verzoekster niet de kans kreeg om alles te vertellen wat ze wenste.

Om die reden wenst verzoekster te preciseren dat ook na 2013 nog voorstellen volgden van haar vader om met door hem gekozen mannen te huwen. De vader van verzoekster bleef haar onder druk zetten tot aan haar vertrek.

Verzoekster had geen andere keuze dan het ouderlijk huis te ontvluchten aangezien zij werd beschouwd als de schande van de familie. Als gescheiden vrouw werd ze noch door de Irakese samenleving, nog door haar familie aanvaard. De vader van verzoekster heeft haar zelfs meerdere keren geslagen.

“En wat zei uw vader dan? Hij blijft proberen verschillende keren en een keer had hij mij geslaan. Hij zegt aan mij als je blijft zonder trouwen je brengt voor jezelf en voor ons slecht beeld..”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoekster op 24 augustus 2017, p 15)

Aldus minimaliseert verweerster de feiten in bestreden beslissing volledig. Verweerster kan haar interpretatie van de feiten in bestreden beslissing niet langer aanhouden na al het leed dat verzoekster in haar ouderlijk huis moest ondergaan.

- hertrouwen in Irak

Verweerster rijkt in bestreden beslissing een zogenaamde oplossing aan verzoekster aan door te stellen dat ze maar had moeten hertrouwen in Irak.

Verweerster gaat werkelijk haar boekje te buiten door verzoekster als het ware te verplichten om te hertrouwen in Irak opdat al haar problemen opgelost zouden zijn.

Verweerster negeert in bestreden beslissing volledig hoe een traumatische ervaring het eerste huwelijk van verzoekster voor haar was. Verzoekster werd voortdurend geslagen door haar toenmalige echtgenoot.

Zo werd verzoekster het slachtoffer van zijn agressiviteit toen zij hem vroeg een vruchtbaarheidstest af te nemen op aanraden van de dokter. Verzoekster haar toenmalige echtgenoot beschouwde dit als een aanval op zijn mannelijkheid die hij niet kon verteren. De ex-echtgenoot van verzoekster had haar zelfs zo hard toegetakeld dat ze het bewustzijn verloor en dat ze door haar familie naar het ziekenhuis werd gebracht. Verzoekster verbleef in het ziekenhuis zonder dat haar vorige echtgenoot haar ook maar één bezoek bracht.

“Om welke reden zijn jullie gescheiden? Voor de kinderen (omdat ze geen kinderen kon krijgen). Hij behandelde mij zeer slecht. (...) U zegt hij behandelde mij slecht, kan u eens vertellen wat u daarmee bedoelt? Hij sloeg mij en nam mijn loon. Hij wou niet dat ik mijn moeder hielp om een deel van mijn loon aan haar te geven. Hij was zeer nerveus, nerveus, nerveus.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoekster op 24 augustus 2017, p 10)

Verder hield verzoekster haar ex-echtgenoot alle gezinsinkomsten voor zichzelf en verbood hij verzoekster dat zij haar familie hielp. Hij verspreidde talrijke leugens over verzoekster. Ook wat betreft de echtscheiding zelf, had verzoekster geen enkele inspraak. Haar ex-echtgenoot bepaalde de inhoud van alle documenten en heeft alles geregeld hieromtrent.

Bijgevolg bestaat er geen enkele twijfel over het feit dat verzoekster haar vorige huwelijk als zeer traumatisch beschouwde.

Het is dan ook onaanvaardbaar dat verweerster in bestreden beslissing hertrouwen voorstelt als de oplossing bij uitstek voor al de problemen van verzoekster.

- vader van verzoekster

Verweerster is in bestreden beslissing ten onrechte van oordeel dat de vader van verzoekster wel voor rede vatbaar zou zijn.

Verzoekster benadrukt opnieuw dat de voorstellen van haar vader om met mannen te trouwen die door hem werden gekozen, niet ophielden in 2013. Het is immers zo dat de laatste man in persoon werd

voorgesteld aan verzoekster in 2013, maar daarna bleef haar vader druk uitoefenen. Hierbij deinsde hij er niet voor terug om fysiek geweld te gebruiken ten aanzien van verzoekster en haar te slaan. Ook de moeder van verzoekster werd door haar man geslagen.

Bovendien is de enige reden waarom verzoekster de toelating van haar vader kreeg om met haar neef naar te Turkije te reizen dat er geen andere mogelijkheid bestond. Verzoekster kon op geen enkele andere manier het land verlaten dan in het gezelschap van haar neef. De enige reden waarom de vader van verzoekster haar neef liet meegaan naar Turkije, is omdat hij het ongehoord acht dat zijn dochter alleen zou reizen.

Opnieuw laat verweerster volledig na in acht te nemen dat de vader van verzoekster geen oor had naar de mening van verzoekster en haar moeder.

- moeder van verzoekster

Verweerster leidt ten onrechte uit de verklaringen van verzoekster af dat het goed gaat met haar moeder.

Integendeel, verzoekster is ervan overtuigd dat haar moeder tot op heden nog steeds geslagen wordt door haar man. Echter zal de moeder van verzoekster dit niet toegeven aan haar dochter en tracht ze de situatie te verbloemen om haar dochter te beschermen.

“Heeft hij uw moeder nadien nog geslaan? Wat ik weet had hij eenmalig geslaan. Natuurlijk blijft de discussie constant. Ook als mijn vader heeft mijn moeder nog eens geslaan vertellen mijn zussen dat niet om geen schuldgevoel te hebben.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoekster op 24 augustus 2017, p 19)

Bovendien vindt het contact tussen verzoekster en haar moeder slechts sporadisch plaats aangezien haar moeder enkel bereikbaar is wanneer ze bij één van haar zussen is.

- contact met vader verzoekster

Verweerster stelt in bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekster het gebrek aan contact tussen verzoekster en haar vader, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster wenst te vermelden dat haar vader niet graag bezoek ontvangt. Om deze reden gaat ze ervan uit dat verzoekster haar vader geen contact heeft met haar neven.

Verder heeft verzoekster vernomen dat haar vader haar zelfs wenst te vermoorden.

“Natuurlijk het was een groot probleem hij had mijn moeder geslaan en hij zegt tegen haar jij hebt haar gestimuleerd om alleen te vertrekken hij had aan hen gezegd als zij terugkomt zal ik zeker haar vermoorden. Zo is het onze gewoontes. Als een meisje haar ouders verlaat werd ze vermoord.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoekster op 24 augustus 2017, p 19)

Verweerster kan haar redenering niet langer aanhouden. Het feit dat de vader van verzoekster geen contact zoekt met haar neven staat volledig los van de geloofwaardigheid van verzoekster haar relaas. In tegendeel, verweerster gaat op zoek naar argumenten die onbestaande zijn.

- beroep doen op een netwerk

Verweerster neemt in de bestreden beslissing ten onrechte het besluit dat verzoekster een beroep zou kunnen doen op een netwerk.

Verweerster heeft een aantal mensen in haar omgeving die haar steunen. Deze steun uitte zich in het bijzonder door te helpen van verzoekster bij haar vlucht uit Irak. Echter kan geen van hen verzoekster beschermen tegen haar vader.

Verweerster weigert dit in acht te nemen in bestreden beslissing waardoor zij blijft vasthouden aan haar tunnelvisie.

- het werk van verzoekster

Verweerster legt in bestreden beslissing de stopzetting van het contract van verzoekster helemaal naast zich neer.

Verzoekster heeft immers niet zomaar haar ontslag gekregen. De reden voor verzoekster haar ontslag is haar specifieke profiel als alleenstaande, gescheiden vrouw.

Ook was verzoekster het slachtoffer van talrijke pesterijen op haar werk. Zo vernederde de chauffeur die haar oppikte van thuis om haar naar haar werk te brengen haar zeer bewust.

Meer bepaald zette de chauffeur verzoekster af vooraleer ze aankwamen op de werkplaats. Op deze manier was verzoekster verplicht om het overige deel van het traject te voet af te leggen.. Zo werd eveneens haar handtas gestolen op het werk.

Verweerster laat in bestreden beslissing volledig na ook maar één van deze gegevens in acht te nemen. Niettemin dragen zij bij tot de gegronde vrees van verzoekster.

- psychische toestand van verzoekster

Verweerster oordeelt in bestreden beslissing zonder de psychische toestand van verzoekster in acht te nemen.

Verzoekster wenst medische attesten voor te leggen die aantonen dat ze lijdt aan zware psychische stress.

“hyperventilatie aanval, braken, naar spoed, IV valium, nu maagpijn en misselijkheid”

(stuk 22, medisch attest van 4 oktober 2017)

Op 29 september 2017 is verzoekster zelfs opgenomen op de spoedafdeling van ZNA Stuivenberg.

"Sinds ongeveer half uur braken, spuwen van speeksel. Omstaanders hadden indruk dat patiënte zou doodgaan. Bij aankomst hulpdiensten treffen we patiënte aan op grond, door ambulanciers in stabiele zijlig gelegd. Actief brakend, speeksel spuwend, gierende ademhaling"

(stuk 23, medisch attest van 29 september 2017)

Ondanks de ernstige psychologische toestand van verzoekster, houdt verweerster hiermee geen rekening in bestreden beslissing.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoon dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoekster vreest vervolging door haar vader. De vader van verzoekster heeft haar al meermaals geslagen en dreigt nu ook haar te vermoorden.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Voor verzoekster is het onmogelijk om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen. De Iraakse autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen, noch in de mogelijkheid om aan verzoekster individuele bescherming te bieden. Dit middel is bijgevolg gegrond.

4.2. Tweede middel

- Schending van artikel 48/4, §2, b Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweerster verzaakt, net zoals bij artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet onder het derde middel uitgewerkt, ook te motiveren op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekster, net omwille van haar kwetsbaar profiel, een groot risico loopt, zoals vermeldt in bovengenoemd artikel.

Verzoekster heeft een uitermate kwetsbaar profiel aangezien ze een alleenstaande, gescheiden vrouw is. Een terugkeer naar Irak zou haar blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

"Besides the ongoing sexual violence and slavery in ISIS-controlled areas, minority women and children represent the most vulnerable group in Iraqi society, both as members of minority communities and as women and children. This effectively makes for double discrimination and increases the risk of exploitation and violence.

Women in Iraq generally face high levels of gender-based violence, including female genital mutilation, domestic violence, sexual harassment, murders in the name of honour, forced and early marriage, and

human trafficking. These crimes continue to be perpetrated with impunity, with few prosecutions for rape and other acts of violence, exacerbated by the current violence that affects all minorities in the north.

Children have also been particularly targeted by ISIS forces for killing, sexual violence and recruitment. Training for child soldiers occurs at several dedicated camps in Iraq and Syria. There are several reports of child soldiers as young as 13 accompanying ISIS patrols, dressed in similar attire and carrying weapons. Elsewhere, children were reportedly operating security checkpoints and even forced to act as human shields for ISIS fighters during combat.”(stuk 24, Minority Rights Group International, No Way Home: Iraq's minorities on the verge of disappearance, July 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/578351d04.html>, p12, verzoekster zet vet)

“The government of Iraq (GoI) has taken steps to address the human rights situation. This includes agreeing the Emergency National Action Plan on Women, Peace and Security. Prime Minister Abadi also reiterated commitments to holding to account all those responsible for human rights abuses and violations. Women and children, and religious and ethnic minorities do, however, remain at increased risk of persecution.”(stuk 26, United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2015 - Iraq, 21 April 2016, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/57234eef31.html>, verzoekster zet vet)

Verder kan het argument dat verzoekster over een opvangnet zou beschikken niet worden weerhouden omwille van haar vader die absoluut niet akkoord gaat met het feit dat ze ongehuwd is. Ook de Iraakse samenleving aanvaardt de keuze van verzoekster niet.

“In the current circumstances, with large-scale internal displacement, a serious humanitarian crisis, mounting intercommunal tensions, access/residency restrictions in virtually all parts of the country and increasing pressure exercised on IDPs to prematurely return to their areas of origin following the retaking of these areas from ISIS, UNCHR does not consider it appropriate for States to deny persons from Iraq international protection on the basis of the applicability of an internal flight or relocation alternative. An internal flight or relocation alternative would only be available in the exceptional circumstances where an individual can legally access and remain in the proposed area of relocation, would not be exposed to a new risk of serious harm there, and has close family links in the proposed area, with the family willing and able to support the individual. In light of the difficult humanitarian conditions in many parts of the country, especially in areas hosting large numbers of IDPs, family members who are themselves in a situation of internal displacement would generally not be considered as being able to provide such support.” (stuk 25, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 November 2016 te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>, p23)

Uit bovengaannde objectieve informatie blijkt zonder meer dat alleenstaande vrouwen en daarenboven personen die terugkeren na een lang verblijf in het buitenland een risicoprofiel bezitten en blootgesteld worden aan geweld.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar Irak. Gezien het kwetsbare profiel van verzoekster loopt zij, in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Hierover werd in de bestreden beslissing geen enkele motivatie toegevoegd.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet en overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b moet aan verzoekster minstens het subsidiaire beschermingsstatuut worden toegekend.

Het middel is bijgevolg gegrond.

4.3. Derde middel

- Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoekster. Er is geen twijfel over het feit dat verzoekster afkomstig is uit Bagdad.

Verweerster concludeert dat er geen reden meer zou zijn om omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zo erkent verweerster in haar bestreden beslissing dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict (stuk 1). Echter is deze vaststelling, volgens verweerster, onvoldoende om aan verzoekster het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

Verweerster slaagt er echter niet in om dit oordeel op een onderbouwde wijze te beargumenteren. Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert.

Verweerster erkent in de bestreden beslissing dat “de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is” en het geweld dat in Bagdad plaatsvindt “maandelijks honderden doden en gewonden opeist” (stuk 1).

Aangaande de mate van willekeurig geweld verwijst verzoekster naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 in de zaak C – 465/07, te consulteren op <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?uri=CELEX%3A62007CJ0465>). In dit arrest stelt het Hof van Justitie klaar en duidelijk dat de inhoud van de artikel 15, sub C Kwalificatierichtlijn verschilt van die van artikel 3 E.V.R.M. en dat deze op autonome wijze dient te worden uitgelegd:

“28 Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.

32 De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33 De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoekster, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.”

Het arrest van het Hof van Justitie bepaalt niet via welke objectieve criteria de mate van willekeurig geweld dient beoordeeld te worden. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan hierbij wel als leidraad dienen.

Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.

De belangrijkste redenen die verweerster aanhaalt om aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, is de bewering dat de aanwezigheid van de sjiitische milities ervoor heeft gezorgd dat de aard, intensiteit en frequentie van de acties van IS in Bagdad zijn veranderd. Vandaag zouden er nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaatsvinden.

Eveneens erkent verweerster dat de mobilisatie van de sjiitische milities sinds juni 2014 gepaard gaat met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal.

Hiertegenover argumenteert verweerster dat ondanks deze precare veiligheidssituatie het openbare leven in Bagdad nog niet stilgevallen is, de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad uitoefenen en internationale organisaties en diplomatieke vertegenwoordiging er aanwezig blijft. Ook toont het feit dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006 volgens verweerster aan dat er geen reëel risico op ernstige schade is. De huidige motivatie van verweerster is een zwakgebod. Toen verweerster op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, werd dit als volgt beargumenteerd:

“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad verschilt van die in 2014. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”

(stuk 3, CGVS, Tijdelijke beslissingsstop voor asielaanvragen Irakezen, 03 september 2015, te consulteren via <http://www.cgvs.be/nl/actueel/tijdelijke-beslissingsstop-voor-asielaanvragen-van-irakezen>)

Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014 of 2013, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De beleidswijziging van verweerster is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in het land van herkomst van verzoekster, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk die de toestroom van vluchtelingen met zich meebrengt vindt, voor alle duidelijkheid, geen enkele grond in de Belgische wetgeving, laat staan in internationale rechtsnormen.

Verweerster is zich terdege bewust van haar plicht elke asielaanvraag objectief te beoordelen, zoals blijkt uit volgend interview dat Knack op 15 september 2015 afnam van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de heer Dirk Van den Bulck:

“Van de Wetstraat tot het dorpscafé, overal worden dezelfde vragen gesteld. Hoe moeten we die duizenden nieuwe vluchtelingen integreren? En hoeveel zal het ons kosten? Ligt u daar als bewaker van de asielpoort van wakker?”

Van den Bulck: Onze opdracht is onderzoeken of iemand al dan niet nood heeft aan bescherming. Dat doen mijn medewerkers in de grootst mogelijke objectiviteit, op basis van individuele gesprekken, gewapend met gedetailleerde en permanent geactualiseerde informatie over de landen van herkomst. De maatschappelijke druk van het aantal asielaanvragen mag in dat proces geen enkele rol spelen. Uiteraard ben ik me als bevoorrecht waarnemer bewust van die druk. De uitdagingen zijn enorm, we zullen compleet nieuwe hefbomen moeten uitvinden om de integratie te doen slagen. Huisvesting, bijvoorbeeld, wordt een erg moeilijke klus, zeker in een dichtbevolkte regio als Vlaanderen.”

(stuk 4, Knack, “Ik vrees dat deze toestroom nog maar een voorproefje is”, 15 september 2015, te consulteren via: <http://www.knack.be/nieuws/belgie/ik-vrees-dat-deze-toestroom-nog-maar-een-voorproefje-is/article-longread-605475.html>, verzoekster zet vet)

In verschillende arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in april 2016 dan ook beslissingen van verweerster vernietigd. (arrest n° 165 615 van 12 april 2016, arrest n° 165 670 van 12 april 2016, arrest n° 165 661 van 12 april 2016 én arrest n° 165 671 van 12 april 2016)

Op 28 september 2016 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest n°175 342 opnieuw een beslissing van verweerster vernietigd op basis van de uiterst precaire veiligheidssituatie in Bagdad:

“Or, il est de notoriété publique que d'importants attentats on continué et continuent à frapper Bagdad actuellement et que certains d'entre eux, comme celui du 3 juillet 2016 par exemple ont faits de nombreuses victimes. »

(stuk 7, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Arrest n° 175 342 van 26 september 2016)

Uit wat hierna volgt zal enerzijds duidelijk blijken dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds uitermate onveilig en precair is en anderzijds dat verweerster het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden ten aanzien van verzoekster door, onder maatschappelijke druk, haar beleid bij te stellen, terwijl de objectieve paramaters wat betreft de veiligheidssituatie in Bagdad niet gewijzigd zijn. Een terugkeer naar Bagdad betekent dan ook een schending van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

VEILIGHEIDSSITUATIE IN BAGDAD

1.

In het administratief dossier van verweerster lezen we het volgende, wat betreft de terroristische aanslagen door IS in Bagdad:

(...)

(...)

Het aantal aanslagen en het algemene geweld is absoluut niet gedaald. Zo blijkt ook uit de cijfers van de VN-missie voor Irak, die ook in het administratief dossier van verweerster terug te vinden zijn, dat het aantal slachtoffers in Bagdad constant blijft:

(administratief dossier van verweerster, CGVS, CEDOCA, COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september 2017, p 21-22).

Verweerster erkent ook in het administratief dossier dat er wat betreft de geciteerde cijfers een zeer reëel gevaar bestaat voor onder rapportering. Het werkelijke aantal slachtoffers ligt hoger.

(...)

CEDOCA, de onderzoeksdienst van verweerster, komt in het administratief dossier dan ook niet tot de conclusie dat er sprake zou zijn van een uitgesproken daling van het geweld.

(...)

(administratief dossier van verweerster, CEDOCA, “COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”, 25 september 2017, p 43).

Verzoekster is van oordeel dat op basis van deze COI op geen enkele manier een wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Bagdad blijkt. In dit oordeel ziet zij zich gesteund door verschillende recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 165 615 van 12 april 2016, arrest n° 165 670 van 12 april 2016, arrest n° 165 661 van 12 april 2016 én arrest n° 165 671 van 12 april 2016).

“Par ailleurs, le Conseil s'interroge sur la pertinence de certaines conclusions tirées par la partie défenderesse dudit rapport du 6 octobre 2015 du Cedoca concernant la situation sécuritaire et la violence aveugle qui prévaut à Bagdad.” (arrest n° 165 615 van 12 april 2016)

Na consultatie van de site Iraq Body Count, die wordt vernoemd in het hogervermelde CEDOCA rapport, kunnen we vaststellen dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad voor het jaar 2015 ongeveer 3000 bedraagt, waar dit er iets minder dan 3000 waren in 2013. Het aantal doden was in 2014 hoger dan het aantal in 2015, namelijk zo'n 4000 dodelijke burgerslachtoffers. Het aantal incidenten in 2015 ligt echter beduidend hoger dan het aantal incidenten de voorgaande jaren. In 2015 is er sprake van bijna 2000 incidenten. (zie ook stuk 5, Iraq Body Count, Database, te consulteren via: <https://www.iraqbodycount.org/database/>)

Bij het bekijken van deze cijfers dient men bovendien rekening te houden met de vaststelling door de VN dat de werkelijke aantallen slachtoffers wellicht een stuk hoger liggen, en de vaststelling in het CEDOCA-rapport dat het aantal explosies op een zelfde hoge niveau blijft (cfr. supra).

Daarnaast plaatst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de nodige vraagtekens bij de argumenten dat het publieke leven niet is stilgevallen in Bagdad en de stad zelf heel wat interne vluchtelingen aantrekt:

« ...ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pc, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêté. »

« Le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous le contrôle d'organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. » (arrest n° 165 615 van 12 april 2016)

Ook uit andere bronnen die niet in het CEDOCA-rapport werden opgenomen blijkt het aanhoudende geweld in Bagdad.

Zo werd ook door de Nederlandse asielautoriteiten een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder.

De veiligheidssituatie in Bagdad (stad en provincie) is in de verslagperiode niet significant veranderd. In de stad is in de verslagperiode een aantal grote bomaanslagen gepleegd. Dagelijks vinden er kleine aanslagen plaats met geïmproviseerde bommen waarvoor de verantwoordelijkheid doorgaans niet wordt opgeëist. Wekelijks vinden er beschietingen plaats en worden er lijken gevonden van personen die door geweld om het leven gekomen zijn. Deze geweldsvormen worden veelal toegeschreven aan tribaal, sociaal en crimineel geweld, maar de gerenommeerde bron heeft geen geverifieerde informatie over de daders. De bron volgt eventueel politieonderzoek naar de daders en toedracht niet, waardoor er doorgaans geen nieuwe informatie over dergelijke incidenten wordt verstrekt.

(...)

De controles blijken niet afdoende doeltreffend om de stad zodanig te beveiligen dat ISIS geen aanslagen met bomauto's kan plegen. Corruptie bij controleposten zou hierbij een rol spelen. Ook wijdverbreide gebruik van nep-bomdetectors tot juli 2016 was een belangrijke factor.

(...)

De veiligheidssituatie in de Baghdad Belts is nog altijd slecht. Er vindt strijd plaats tussen Iraakse veiligheidstroepen en ISIS. ISIS pleegt er aanslagen en bereidt vanuit dit achterland aanslagen in Bagdad voor. Hoewel er veel controleposten in het gebied zijn, biedt het landelijke gebied een alternatieve route om Bagdad ongecontroleerd in te komen. Het is onbekend hoeveel ISIS-strijders zich in dit gebied ophouden.

Grote aanslagen

(...)

De maand mei kende een aantal zeer bloedige dagen door grote aanslagen op drukbezochte plaatsen voornamelijk in sjiitische wijken in de stad. Op 11 mei 2016 vielen bij drie verschillende aanslagen in de wijken Sadr City (overwegend sjiitisch), Adil (overwegend soennitisch) en Kadhamiya (gemengd) ongeveer tachtig doden. Op 17 mei 2016 vonden er opnieuw drie aanslagen plaats waarbij mogelijk meer dan vijftig doden vielen. Dit maal in de wijken Sadr City, Shaab (overwegend sjiitisch) en al-Rasheed (overwegend sjiitisch). ISIS heeft de verantwoordelijkheid opgeëist voor de aanslagen in Sadr City en Shaab. Alle drie de aanslagen vonden plaats op een markt.¹⁰² Op 30 mei 2016 kwamen bij het verijdelen van een aanslag twee mensen om het leven. Op dezelfde dag vonden twee aanslagen plaats, één vanuit een taxi bij een controlepost in Shaab en één op een overheidsgebouw in Tarmiyah (overwegend soennitisch, deel van de Baghdad Belts). Bronnen noemen verschillende aantal doden, respectievelijk één burger en drie soldaten dan wel zeven doden voor de aanslag in Shaab en één burgerdode dan wel twintig doden voor de aanslag in Tarmiyah. Het Institute for the Study of War wijst deze aanslagen van mei 2016 toe aan ISIS, waarbij voor de aanslag in Tarmiyah verwezen wordt naar een claim van ISIS. De vertrouwelijke bron doet geen uitspraak over de daders.

Op 9 juni 2016 bracht iemand een bomauto tot ontploffing in de wijk Baghdad alJadeda (overwegend sjiitisch), opnieuw in de buurt van de al-Baydha'a bioscoop. Hierbij zouden twaalf of vijftien doden en

ongeveer vijftig gewonden gevallen zijn. ISIS zou de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist hebben.

In de nacht van 2 op 3 juli 2016 pleegde ISIS een grote aanslag in de wijk Karada. De autobom werd tot ontploffing gebracht in een winkelstraat waar het die avond druk was met gezinnen die na het breken van de vasten inkopen gingen doen voor het aanstaande Suikerfeest. Het aantal doden dat geïdentificeerd is, is volgens het ministerie van Gezondheid opgelopen tot 324. Mensen kwamen niet alleen om het leven door de explosieven, maar ook doordat het drukbezochte Hadi winkelcentrum in de Karada Dakhil-straat in brand vloog. Door een gebrek aan nooduitgangen zijn veel mensen door de brand en door verstikking om het leven gekomen. ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist en stelde sjjiitische moslims tot doelwit te hebben. Er waren onder de slachtoffers ook soennieten en christenen.

Op 15 oktober 2016 vond in de overwegend sjjiitische wijk Shaab een zelfmoordaanslag plaats op een begrafenis. Hierbij vielen 34 burgerdoden. ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist (...)

(stuk 6, Min. BuZa, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak – 2016-11-14, te consulteren via: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/11/14/algemeen-ambtsbericht-over-irak>, verzoekster zet vet).

JULI 2017 - OKOTBER 2017

"One person was killed and seven others wounded in a car bomb in Baghdad on Saturday, Iraqi police said.

A roadside car bomb exploded near a public bank at New Baghdad Area in southeast Baghdad, a police source told KUNA.

The seven people who were wounded in the blast were taken to a nearby hospital for necessary medical treatment, the source added."

(stuk 12, Reliefweb, Car bombs kills one person, injures seven others in Baghdad, 15 juli 2017, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/iraq/car-bomb-kills-one-person-injures-seven-others-baghdad>)

"Un kamikaze vêtu d'habits de femme voilée a tué 14 personnes et en a blessé 13 autres dimanche dans un camp de personnes déplacées proche de Bagdad, a-t-on appris de source proche des forces de sécurité. L'attentat a été revendiqué par le groupe Etat islamique (EI). Le camp où le kamikaze s'est fait sauter est connu comme le "Km 60". Y vivent des gens venus de zones à majorité sunnite toujours sous le contrôle de l'EI, dans la vallée de l'Euphrate."

(stuk 8, Reuters, Attentat suicide près de Bagdad, 14 morts, 3 juli 2017, te consulteren op <http://www.boursorama.com/actualites/attentat-suicide-pres-de-bagdad-14-morts-472e5fd511bfbed5bb1b0030bc4cebd7>)

"A car bombing has struck a busy market area in eastern Baghdad, killing at least 12 people, Iraqi officials say. The explosive-laden car went off at the Jamila wholesale market in Baghdad's Shia district of Sadr City on Monday morning, a police officer said.

The explosion also wounded 28 other people, he said, saying the death toll was expected to rise further. A medical official confirmed the casualty figures. Both officials spoke on condition of anonymity because they were not authorised to talk to journalists.

(...) The Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL, also known as ISIS) group claimed responsibility in an online statement on its media arms, the Aamaq propaganda agency."

(stuk 9, Al Jazeera, 12 people dead as war bomb explodes in Baghdad, 28 augustus 2017, te consulteren op <http://www.aljazeera.com/news/2017/08/12-people-dead-car-bomb-explodes-baghdad-170828111449837.html>, verzoekster zet vet)

"A paramilitary fighter was killed and two others were wounded on Tuesday when a bomb exploded in a southern Baghdad area, according to a police source.

Alsumaria News quoted the source saying that a member of the Tribal Mobilization was killed while two others were wounded when a roadside bomb went off while their patrol was passing through arab Jabbour area, Dora, south of the capital.

Violence and armed conflicts left 297 Iraqis dead and wounded during the month of August, according to a monthly count by the United Nations Assistance Mission in Iraq which excludes security members deaths. Baghdad was the most affected province with 45 deaths and 135 injuries."

(stuk 10, Iraqi News, Paramilitary fighter killed, 2 wounded in southern Bagdad bombing, 12 september 2017, te consulteren op <https://www.iraqinews.com/iraq-war/paramilitary-fighter-killed-2-wounded-southern-baghdad-bombing/>, verzoekster zet vet)

"Baghdad (IraqiNews.com) Eight persons were killed and injured as two bomb blasts exploded in south and east of Baghdad, a security source said.

"A bomb exploded near stores in Kasret Waatash in east of Baghdad, leaving a person killed and five others wounded," the source told Baghdad Today on Monday.

Moreover, "a bomb targeted police patrol in Arab Jabour region, south of Baghdad, leaving two persons injured," the source added.

Violence in the country has surged further with the emergence of Islamic State Sunni extremist militants who proclaimed an "Islamic Caliphate" in Iraq and Syria in 2014."

(stuk 20, Iraqi News, Eight civilians killed, injured in bomb blasts east, south of Baghdad, 25 september 2017, te consulteren op <https://www.iraqinews.com/iraq-war/eight-civilians-killed-injured-bomb-blasts-east-south-baghdad/>,verzoekster zet vet)

"Baghdad (IraqiNews.com) Two persons were killed, while eight others were wounded in a bomb blast and armed attack in south and west of Baghdad, a security source said.

"A civilian was killed, while six others were wounded as a bomb, placed near a market, exploded in al-Zidan village in Abu Ghraib region, west of Baghdad," the source told Baghdad Today on Saturday.

Moreover, the source, who asked to remain anonymous, said "unknown gunmen opened fire against a civilian in al-Sihha district in al-Dora, south of Baghdad." The victim was immediately killed.

Violence in the country has surged further with the emergence of Islamic State Sunni extremist militants who proclaimed an "Islamic Caliphate" in Iraq and Syria in 2014." (stuk 21, Iraqi News, Two killed, eight wounded in bomb blast, armed attack in Baghdad, 7 oktober 2017, te consulteren op <https://www.iraqinews.com/iraq-war/two-killed-eight-wounded-bomb-blast-armed-attack-baghdad/>,verzoekster zet vet)

Aan de veelvuldige bomaanslagen door IS lijkt maar geen einde te komen. Wel integendeel, naarmate IS in de conventionele strijd meer en meer in het defensief wordt gedwongen gaat de organisatie meer en meer over tot zeer grote aanslagen, die bijzonder veel burgerslachtoffers maken. Zo vond op 3 juli 2016 de bloedigste aanslag in jaren plaats.

De cijfers spreken momenteel voor zich. Sinds april 2017 zijn er 548 burgerslachtoffers in Bagdad door UNAMI geregistreerd. In de maand april 2017 waren er 317 burgerslachtoffers en 403 gewonden. In mei 2017 waren er 354 burgerslachtoffers en 470 gewonden. Tot slot waren er in juni 2017 415 burgerslachtoffers en 300 gewonden. (stuk 11)

Dat de situatie in Bagdad gevaarlijk en zelfs levensbedreigend is, wordt nogmaals aangetoond door het verhaal van een teruggekeerde vluchteling. Een man afkomstig uit Irak was naar ons land gevlucht en had hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag bleef echter aanslepen waarop de man besliste om terug te keren naar Irak. Slechts drie maanden na zijn terugkeer werd de man doodgeschoten in Bagdad.

Een Iraakse man die in ons land verbleef en koos voor een vrijwillige terugkeer naar zijn land is drie maanden na zijn aankomst in Bagdad doodgeschoten. Dat meldt de VRT. De zender sprak met de broer van het slachtoffer, die in België nog in een asielcentrum verblijft.

Salah Mohamed (43) koos voor een vrijwillige terugkeer omdat zijn asielprocedure bleef aanslepen. In januari stapte de vluchteling in Zaventem op een chartervlucht met bestemming Irak, georganiseerd door Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Aanvankelijk vroeg hij om een vlucht naar Turkije, omdat zijn vrouw en vijf kinderen daar verbleven, maar dat verzoek werd geweigerd.

Mohamed vloog naar het noorden van Irak. Nadat hij met zijn gezin herenigd was, zette de familie koers naar Bagdad. In april werd de Irakees door een militie om het leven gebracht, aldus de VRT.

Volgens zijn broer verliet Mohamed ons land omdat de asielprocedure nog maanden kon duren. "Bovendien had zijn gezin in Turkije geen geld meer om eten of de huur te betalen", zegt Nabil Mohamed.

(stuk 33, De Morgen, Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten, 14 juli 2016 te consulteren via:

<http://www.demorgen.be/buitenland/vluchteling-die-vrijwillig-terugkeerde-naar-irak-na-drie-maanden-doodgeschoten-bafed973>)

Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Bovendien toont dit ook aan dat het aanmoedigen van vrijwillige terugkeer naar Bagdad allesbehalve vrijblijvend is. Personen uit Bagdad, zoals verzoekster hebben overduidelijk nood aan bescherming.

Het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt dan ook geen steek. Er vinden nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven.

"Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) betreurt de gebeurtenis, maar benadrukt dat de vluchteling er vrijwillig voor gekozen heeft om naar Irak terug te keren.

Francken deelde vorig jaar mee dat de veiligheidssituatie in Bagdad en zijn voorsteden sinds 2014 veranderd is en asielzoekers geen echt risico meer lopen als ze terugkeren.

Een standpunt dat door Mahmoud Matroud van tafel wordt geveegd. De man keerde een tijd geleden naar Irak terug nadat zijn asielaanvraag in ons land werd afgewezen. Volgens de Irakees is de toestand

in Bagdad "zeer moeilijk" door aanslagen en schietpartijen. "Er is geen leven hier in Bagdad. Sinds ik terugkeerde, ben ik het huis niet uit geweest. Dat maakt me depressief. Theo Francken zegt dat Bagdad veilig is. 'Maar waar is die veiligheid?', vraag ik meneer Francken en het humane België."

Ook volgens de broer van de vermoorde Salah Mohamed wordt Bagdad geplaagd door willekeurig geweld. De man herinnert aan de bloedige aanslag begin deze maand in Karada waarbij bijna 300 doden vielen. "Als een militie je niet doodt, dan sterf je bij een aanslag", zegt Nabil Mohamed. "Wie zijn huis verlaat, weet niet of hij veilig terugkeert. Bagdad staat in brand, Bagdad bloedt", besluit de asielzoeker."

(stuk 13, De Morgen, Vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak na drie maanden doodgeschoten, 14 juli 2016 te consulteren op

<http://www.demorgen.be/buitenland/vluchteling-die-vrijwillig-terugkeerde-naar-irak-na-drie-maanden-doodgeschoten-bafed973>)

2.

In de bestreden beslissing stelt verweerster verder dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben, dit strookt echter niet met de realiteit in de Irakese hoofdstad.

De Irakese autoriteiten hebben weliswaar formeel nog steeds de controle over Bagdad, maar sinds de sjiiitische milities in juni 2014 gemobiliseerd werden, controleren zij in de praktijk grote delen van de stad, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen.

De Iraakse overheid heeft niet de slagkracht om hiertegen in te gaan, bij open confrontaties tussen milities en overheidstroepen, trokken deze laatste veelal aan het kortste eind. Bovendien staan zij onder invloed van de Iraanse regering, die deze milities aanstuurt en hoopt te profiteren van de implosie van het Irakese centrale bestuur.

(...)

(...)

(...)

(...)

3.

Hierboven werd omstandig aangetoond dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als die tijdens de afgelopen twee jaar is geweest.

Toen verweerster op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde, die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, werd dit als volgt beargumenteerd:

"Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad verschilt van die in 2014. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft." (stuk 3)

Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoekster.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoekster, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

"Mensensmokkelaars maken sinds kort bij kandidaat-vluchtelingen in Irak reclame voor ons land. Dat bevestigt staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA). De smokkelaars spiegelen de asielzoekers voor dat het in België makkelijker is om achtergebleven familieleden later te laten overkomen. 'Dat is nochtans een fabeltje', reageert Francken.

Nooit eerder stonden zo veel asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan te schuiven als gisteren. Ze waren met liefst 314. En 159 van hen, of ongeveer een op de twee, waren Irakees. Onder hen tientallen alleen reizende mannen tussen de 20 en de 45 jaar oud.

De opvallende instroom van vluchtelingen uit Irak gaat al een paar weken in stijgende lijn, stelt DVZ vast. Omdat mensensmokkelaars in Irak campagne voeren voor ons land. Zij beweren dat familiale hereniging in ons land makkelijker gaat dan elders in Europa. Dat heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen uit interviews kunnen opmaken.

Op de vraag waarom de Irakese mannen hun land ontvluchten, antwoorden ze vaak dat ze bang zijn voor de terreur van Islamitische Staat. Volgt de vraag waarom zij dan alleen naar België gekomen zijn en hun familie in Irak hebben achtergelaten. Hun antwoord: 'Omdat ons is verteld dat families van vluchtelingen in België makkelijker kunnen herenigd worden. Wij kunnen onze gezinnen dus later veilig naar hier laten komen, zonder dat zij dezelfde risico's moeten nemen die wij hebben moeten trotseren.' (stuk 16, Het Nieuwsblad, "Ga naar België, daar krijgt je gezin makkelijk asiel", 18 augustus 2015, te consulteren via: http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20150817_01822428)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: "Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website".

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

"Op 23 juni 2015 ging de nieuwe website van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) online. Het resultaat mag gezien worden: een heldere lay-out, klantvriendelijk en uiterst informatief. Het CGVS zette voor elk land ook informatie online over hoe de situatie wordt ingeschat. Elke bezoeker kan dus lezen hoeveel kans iemand uit een bepaalde regio maakt om in België een beschermd statuut te krijgen. Alleen het Finse vluchtelingencommissariaat doet qua transparantie even goed.

Daar waar in juni het aantal asielaanvragen uit Irak (16,6 procent) nog onder dat van Syrië lag, bleken in juli plots bijna 30 procent van alle asielaanvragen in ons land uit Irak te komen. 'Mensensmokkelaars verspreiden daar bewust verkeerde informatie over België', zei staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) (Het Nieuwsblad, 18/8). Maar er blijkt meer aan de hand.

Het CGVS stelde vast dat Baghdadi – hoofdzakelijk jonge mannen – naar Brussel komen vanwege de informatie op de website. Het document 15C, waarin staat dat mensen uit de regio Bagdad hier subsidiaire bescherming kunnen krijgen wegens 'veralgemeend geweld' in hun regio, werd sinds begin juli opvallend vaak gedownload in... de regio Bagdad."

(stuk 17, Het Nieuwsblad, "Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website", 5 september 2015, te consulteren via: http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20150904_01851371)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verzoekster te verhogen, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

"This decision was motivated as such: "the security situation in Bagdad has changed since 2014 and is no longer such that every applicant from Bagdad runs a real risk in case of return." (...)

Do not put faith in false promises made by smugglers or profiled on social media."

(stuk 18, brief van Staatssecretaris Theo Francken, 22 september 2015)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Iraakzen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren.

In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoekster, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekomst van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoekster wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen. Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen.
VRIJWILLIGE TERUGKEER

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers uit Bagdad zich heeft ingeschreven op vrijwillige terugkeer kan in geen geval in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Deze verhoogde cijfers zijn namelijk het directe gevolg van enerzijds de beslissingsstop die door verweerster werd ingesteld op 3 september 2015 en anderzijds de actieve ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd.

“Vrijdag stappen 45 Irakezen vrijwillig op het vliegtuig, gevolgd door ruim 30 anderen volgende week. Dat vertelde Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) in De Ochtend. Dit jaar keerden ondertussen negentig Irakezen vrijwillig terug, vorig jaar in totaal 58.

In de eerste acht maanden van het jaar hadden al 2.160 Irakezen in ons land asiel aangevraagd. (...)

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken vermoedt dat die beslissingsstop mogelijk heeft bijgedragen tot de verhoogde interesse voor vrijwillige terugkeer. Verschillende asielzoekers uit Bagdad zouden denken dat ze geen kans meer maken en daarom hun aanvraag weer intrekken.

Wie ervoor kiest om vrijwillig terug te keren, krijgt een terugkeerpremie van 250 euro. Voor minderjarigen is dat 125 euro.”

(stuk 19, De Standaard, “Tientallen gevluchte Irakezen keren vrijwillig terug”, 17 september 2015, te consulteren via:

http://www.standaard.be/cnt/dmf20150917_01871447?_section=66004202&utm_source=standaard&utm_medium=newsletter&utm_campaign=middagmail&M_BT=1173964752580&adh_i=802eba7e06992fd086af16dcdf5ee357&imai=13a5fd5f-372d-4a45-b995-ac103f208867, verzoekster zet vet)

Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument, maar een cirkelredenering.

BESLUIT

Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?

Dit middel is bijgevolg gegrond.”

2.2. Stukken

Bij verzoekschrift voegt verzoekster persberichten, berichten van de overheid, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en landeninfo met betrekking tot de situatie in Irak en Bagdad in het bijzonder toe. Zij legt daarbij ook twee medische attesten neer (bijlagen 22 en 23).

In een aanvullende nota van 29 mei 2018 legt de verwerende partij het stuk neer: “COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

Met een aanvullende nota van 1 juni 2018 legt verzoekster bijkomende stukken neer. Het betreft bijkomende stukken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster onvoldoende zwaarwichtige elementen heeft aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Deze beoordeling steunt op de volgende redengeving:

- (i) Verzoekster is in mei 2012 officieel gescheiden van haar voormalige echtgenoot. Zij heeft hem na hun laatste conflict eind 2011 nooit meer gezien of gehoord. Er blijkt geen vrees ten aanzien van hem.
- (ii) Zij verliet Irak omdat ze het beu was om in een gesloten samenleving te leven waar zij als gescheiden vrouw gestigmatiseerd werd. Zij verklaarde dat ze onder druk werd gezet om opnieuw te trouwen en was bang dat haar dan hetzelfde lot stond te wachten als tijdens haar eerste huwelijk (CGVS, p. 14).
 1. Haar vader zou haar na de echtscheiding onder druk hebben gezet om opnieuw te trouwen. Hij stelde een aantal keer een nieuwe huwelijkskandidaat voor, maar verzoekster weigerde telkens. In 2012 zou hij verzoekster een keer geslagen hebben toen ze zei dat ze niet opnieuw wilde trouwen (CGVS, p.15). Dit eenmalig incident wordt niet als een daad van vervolging beschouwd (CGVS, p.15). Verzoeksters moeder overtuigde haar vader er uiteindelijk van dat zij niet twee keer verplicht kon worden om met iemand te trouwen en dat ze nu zelf een echtgenoot mocht kiezen (CGVS, p.15). Ze verklaart dat haar vader in 2013 een laatste keer een voorstel deed. Nadien deed hij geen nieuwe voorstellen meer (CGVS, p.15). Ze verklaart ook dat haar moeder, zussen, en neef J. K. haar altijd hebben gesteund (CGVS p, 16, 17). Deze vaststellingen relativiseren de claim dat zij onder druk werd gezet om opnieuw te trouwen, laat staan in die mate dat ze genooddaakt was om haar land in maart 2017 te verlaten.
 2. Verder wordt opgemerkt dat zij de problemen in Irak had kunnen vermijden of oplossen door te hertrouwen in Irak. Zij gaf namelijk zelf aan dat haar vader sinds 2013 geen nieuwe voorstellen deed betreffende een huwelijkspartner, dat ze zelf met een voorstel mocht komen en dat ze bovendien in de toekomst graag opnieuw wil trouwen en kinderen wil krijgen (CGVS, p.20). Hierop antwoordt ze dat ze vreesde terecht te komen in dezelfde situatie als tijdens haar eerste huwelijk en dat haar besluit om te vertrekken uit Irak al veel eerder werd genomen (CGVS, p. 20). Deze verklaringen bevestigen dat er geen sprake was van dringende redenen voor haar vertrek uit Irak en relativiseren de beweerde moeilijke situatie waarin zij leefde.
- (iii) Zij verklaart verder dat ze niet kan terugkeren uit vrees voor haar vader omdat ze het land verliet zonder zijn toestemming. Ze maakt dit echter niet aannemelijk.

Verzoekster beperkt zich te verklaren dat haar vader tegen haar zussen en haar moeder heeft gezegd dat hij haar zal vermoorden als ze terugkeert naar Irak. Uit verzoekster verklaringen over haar vader blijkt niet dat hij niet voor rede vatbaar zou zijn. Zo ving hij verzoekster onder meer op na het mislukte huwelijk (CGVS, p.11), luisterde hij uiteindelijk naar het advies van haar moeder om haar zelf een nieuwe echtgenoot te laten kiezen aangezien hij na 2013 geen huwelijkskandidaten meer voorstelde (CGVS, p.15) en stemde hij er zelfs mee in dat zij met

haar neef en zijn familie een maand op vakantie zou gaan naar Turkije (CGVS, p. 18). Verder blijkt dat zij als ongehuwde vrouw de toelating kreeg om universitaire studies te volgen en dat zij als gescheiden vrouw kon werken voor de Iraakse overheid (CGVS, p. 4, 5).

- (iv) Zij verklaarde hierover dat haar moeder haar vader inlichtte over haar vertrek uit Irak en dat hij haar vervolgens sloeg. Hij zou haar ervan beschuldigd hebben dat verzoekster te hebben aangezet om alleen te vertrekken (CGVS, p. 19). Nadien heeft hij zich echter niet meer agressief opgesteld ten opzichte van haar moeder (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan ook dit gegeven niet beschouwd worden als een element dat erop wijst dat zij vervolging dient te vrezen van haar vader.
- (v) De ernst van de situatie wordt verder gerelativeerd door de bewering dat haar moeder tijdens een telefoongesprek aangaf dat het goed gaat met haar vader, dat hij zich slecht voelt om wat hij haar heeft gedaan en dat zij haar afraadt om terug te keren naar Irak aangezien zij haar eigen weg heeft gekozen en bij haar keuze moet blijven (CGVS, p. 19). Het feit dat haar moeder zich op deze wijze uitdrukt, duidt er niet op dat zij bij een terugkeer naar Irak vervolging dient te vrezen.

Ook de verklaring dat haar vader na haar vertrek nooit naar verzoekster heeft geïnformeerd bij haar neef in Irak, die haar meenam naar Turkije, noch bij haar neef in België, terwijl hij weet dat zij nu bij hem verblijft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de claim dat zij vervolging dient te vrezen van haar vader (CGVS, p. 20, 21).

- (vi) Verzoekster beschikt in Irak over een netwerk dat haar steunt en dat zou kunnen bemiddelen. Haar zussen, moeder, en neef J. K. zijn haar steeds blijven steunen. Ook de familie van haar neef, J. A. A. H. (O.V. X), waar zij momenteel mee samenwoont, is op de hoogte van haar vertrek uit Irak. Sommigen zijn het eens met haar vertrek en anderen niet (CGVS, p. 20). Er blijkt dus niet dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering nergens terecht te kunnen in Irak.
- (vii) De documenten over haar identiteit, afkomst, opleiding en echtscheiding zeggen niets over haar asielmotieven. De documenten over haar werk bij het ministerie van energie bevestigen dat zij daar heeft gewerkt, dat ze werd overgeplaatst en dat ze verlof zonder wedde aanvraag. Het document over de stopzetting van haar contract bij het ministerie toont evenmin een vervolgingsvrees aan.

b. Beoordeling

Waar verzoekster vooreerst aanvoert dat ze niet de kans kreeg om alles uiteen te zetten en dat de tolk haar voortdurend onderbrak, stelt de Raad vast dat deze bewering geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Het interview van 24 augustus 2017 op het CGVS duurde van 9:15 uur tot 12:29 uur en de schriftelijke weerslag hiervan bedraagt 23 bladzijden. Het gehoorverslag betreft een woordelijke weergave van de verklaringen. Er blijkt niet dat verzoekster werd onderbroken of werd aangemaand kort te zijn. Integendeel werd op het einde van het interview gevraagd of zij nog andere problemen had, of zij nog iets toe te voegen had, of zij alle vragen begrepen had en of zij problemen had met de tolk. Zij antwoordde telkens dat er geen problemen waren en dat zij niets meer toe te voegen had. Ook over het gehoor bij de DVZ bevestigde zij, nadat de *protection officer* op het CGVS haar nogmaals haar verklaringen bij de DVZ voorlas, dat deze verklaringen correct en volledig waren (CGVS, p. 3). Na de pauze (gehoorverslag, pagina 12) verklaarde ze ook nog spontaan hoe vriendelijk ze de interviewer vond en dat ze niet het gevoel had dat ze een interview aflegde. Verzoeksters ongestaafde beweringen kunnen dan ook niet worden bijgetreden. Verzoeksters verklaringen in het verzoekschrift, dat ook nog na 2013 huwelijkskandidaten werden voorgesteld door haar vader, is niet meer dan een *post factum* bewering, die verzoekster geenszins aannemelijk maakt. Bovendien is deze bewering dan weer in strijd met haar verdere betoog in het middel (verzoekschrift p. 6) waarin zij dan weer zelf verklaart: *“het is immers zo dat de laatste man in persoon werd voorgesteld aan verzoekster in 2013”*.

Ook waar verzoekster beweert dat haar vader haar meerdere keren heeft geslagen, blijkt dit niet uit de door haarzelf geciteerde verklaring, waaruit duidelijk blijkt dat het slaan een eenmalige geïsoleerde gebeurtenis was.

Waar verzoekster kritiek uit op het motief dat verzoekster ook zou kunnen hertrouwen in Irak en aanvoert dat zij door de problemen van haar vorige huwelijk al te zeer getraumatiseerd zou zijn om te

hertrouwen, te beschouwen als een aanvaardbare oplossing voor haar problemen, gaat zij uit van een onvolledige lezing van dit motief. Verzoekster verklaarde op het CGVS immers zelf dat ze in de toekomst graag zou hertrouwen en kinderen hebben. Het feit dat ze daarbij in de Iraakse context vreest dezelfde problemen te krijgen als tijdens haar eerste huwelijk en dat ze daarom reeds een tijdje had besloten om Irak te verlaten, houdt niet in dat zij Irak heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster slaagt er niet in dit motief te weerleggen.

Wat betreft de druk die haar vader ook na 2013 nog op haar zou hebben uitgeoefend, wijst verzoekster erop dat hij fysiek geweld uitoefende op verzoekster en haar moeder. Zij weerlegt daarmee niet het motief dat verzoeksters vader niettemin voor rede vatbaar bleek te zijn, aangezien hij haar heeft opgevangen na het op de klippen lopen van haar eerste huwelijk, zij als alleenstaande vrouw samen met haar neef op vakantie mocht naar Turkije, zij als ongehuwde vrouw universitaire studies mocht volgen en ze als gescheiden vrouw mocht gaan werken. Ook toont verzoekster niet aan dat het feit dat haar vader haar aan haar moeder eenmalig een klap zou hebben gegeven, verder zou strekken dan een geïsoleerd incident, waaraan geen verdere actuele gevolgen kunnen worden verbonden. Ook het feit dat haar vader zou hebben geëist dat haar neef haar begeleidde bij de reis naar Turkije, toont niet aan dat haar vader zich volstrekt onredelijk gedroeg. Er blijkt immers toch uit dat verzoekster beschikte over een zekere bewegingsvrijheid ten aanzien van haar vader.

Verzoekster betwist bovendien dat het goed zou gaan met haar moeder en voert aan dat ze ervan overtuigd is dat haar moeder nog steeds wordt geslagen door haar man. Ook dit is echter een loutere bewering die geen steun vindt in haar verklaringen. Het feit dat ze in het gehoor (gehoorverslag p. 19) verklaarde dat indien haar vader zijn moeder nog eens zou hebben geslagen, haar zussen haar dit niet zouden vertellen, is niets meer dan een hypothese. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij verklaarde dat haar vader haar moeder heeft geslagen op de dag van verzoeksters vertrek op 23 maart 2017. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat ze actueel haar vader zou dienen te vrezen.

Wat betreft het feit dat haar vader geen contact heeft gezocht via verzoeksters neven weerlegt verzoekster niet dit motief, maar voert zij aan dat haar vader verklaarde dat hij haar bij terugkeer zou vermoorden. De Raad merkt op dat dit niet meer is dan een bewering van verzoekster die niet gestaafd wordt door enig concreet element. Het CGVS merkt wel degelijk terecht op dat niet blijkt dat haar vader naar haar heeft geïnformeerd bij een van haar neven. Er blijkt aldus wel degelijk dat haar vader zich heeft neergelegd bij de situatie.

Bovendien moet dit motief worden samen gelezen met de overweging dat verzoeksters vader zich wel degelijk liet vermurwen door haar moeder en het aldus niet blijkt dat hij niet voor rede vatbaar zou zijn.

Verzoekster betwist ook nog dat zij kan steunen op de hulp van haar familiale netwerk, doch beperkt zich daarbij tot algemene beweringen. Zoals hoger uiteengezet blijkt wel degelijk dat haar moeder op haar vader inpraatte en geniet zij de steun van haar neven en zussen in Irak.

Waar verzoekster aanvoert dat het ontslag op haar werk werd ingegeven door haar profiel als alleenstaande gescheiden vrouw, merkt de Raad op dat deze beweringen geen steun vinden in haar eerdere verklaringen. In de vragenlijst bij het CGVS verklaarde verzoekster dat zij als ambtenaar gemuteerd werd naar een andere werkplek dichterbij haar ouders en verder weg van haar ex-man. Zij uitte hierover geen verdere problemen. In het interview op het CGVS verklaarde zij verder dat haar ontslag kwam omdat zij na haar periode van verlof zonder wedde niet terugkeerde naar haar werk (gehoorverslag p. 5); zij bereidde op dat ogenblik haar vertrek uit Irak voor. Wat betreft de aangifte van het feit dat haar tas gestolen was, verklaarde zij hierover dat dit geen verband hield met haar problemen, maar enkel diende ter illustratie van het feit dat ze documenten heeft (gehoorverslag, p.5).

Met betrekking tot de medische attesten en de psychische stress waaraan zij zou lijden, beperkt verzoekster zich tot het verwijzen naar het feit dat ze een stressaanval kreeg waarvoor ze op 29 september 2017 in het ziekenhuis werd opgenomen. In de twee neergelegde medische attesten wordt verklaard dat dit veroorzaakt wordt door het feit dat zij kort ervoor vernam dat haar asielaanvraag geweigerd werd. Hoewel aannemelijk is dat de onzekerheid en teleurstelling ten gevolge de weigering van een verzoek om internationale bescherming tot psychische stress kan leiden, ziet de Raad niet in, noch geeft verzoekster aan, op welke wijze deze elementen de gegrondheid van haar asielaanvraag kunnen aantonen.

Tenslotte wijst verzoekster er in haar aanvullend schrijven van 1 juni 2018 nog op dat haar man tegen haar klacht heeft neergelegd bij de rechtbank waarin hij haar beveelt om te gehoorzamen en naar huis dient terug te keren. Hij zou inmiddels een definitief vonnis over de zaak bekomen hebben en een arrestatiebevel zou op alle luchthavens uithangen. Als gevolg hiervan zou verzoeksters vader een verstotingsdocument hebben opgemaakt. Ze kan hiervan echter geen enkel document neerleggen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster pas naar aanleiding van de zitting, met name zes jaar na haar echtscheiding, voor het eerst vermeldt dat ze nog problemen zou hebben met haar ex-man. Zij verklaarde nochtans dat zij bij haar vertrek uit Irak in 2017 niets meer van haar man had vernomen en dat ze van haar ex-echtgenoot niets meer heeft gezien sinds haar laatste probleem eind 2011. Dat zij opnieuw problemen met hem zou krijgen, jaren nadat de scheiding werd uitgesproken, vindt geen steun in haar eerdere verklaringen en wordt door geen enkel objectief element in het dossier gestaafd. Zij maakte ook geen melding van het feit dat er nog een procedure tegen haar zou lopen. Ter terechtzitting hierover verder ondervraagd, verklaart verzoekster dat haar zus haar dit in januari 2018 via WhatsApp zou hebben medegedeeld. Zo zij niet kan verklaren waarom, indien haar zus *de visu* kon vaststellen dat er op alle luchthavens opsporingsberichten ten aanzien verzoekster werden uitgehangen, zij hier via WhatsApp dan ook niet eenvoudig een foto van kon verzenden. De Raad hecht bijgevolg geen enkel geloof aan deze nieuwe beweringen. Wat betreft de verstoting door haar vader, verklaart verzoekster dat dit het gevolg is van het nieuwe optreden van haar ex-echtgenoot. Bijgevolg zijn ook deze verklaringen aangetast door dezelfde geloofwaardigheidsgebreken. Verzoekster legt evenmin enig stuk neer ter ondersteuning van deze nieuwe verklaringen, ondanks het feit dat zij voorheen steeds heeft verklaard nog in contact te staan met haar familieleden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. De subsidiaire bescherming

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

In de mate verzoekster aanvoert dat zij als alleenstaande gescheiden vrouw een kwetsbaar profiel heeft en blootstaat aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt uit het onderzoek van de vluchtelingenstatus dat verzoekster geen vervolgingsvrees aannemelijk gemaakt ten aanzien van haar vader en zij wel degelijk kan rekenen op de steun van een familiaal netwerk in Irak. Verzoekster voert geen andere elementen aan waardoor het lijkt dat ze nood heeft aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst tenslotte naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks

worden geïndiceerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachts, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De identiteit en de nationaliteit van verzoekster staan inderdaad niet ter discussie, net zo min als haar hoedanigheid van *“burger”*. Verzoekster dient wel te worden tegengesproken waar zij betoogt dat er geen verschil zou bestaan tussen de huidige veiligheidssituatie in Bagdad en de situatie die bestond in de periode 2013-2014. Uit een aantal vernietigingsarresten van de Raad uit 2016 kan niet worden besloten dat er actueel nog steeds een dermate hoge graad van willekeurig geweld heerst in Bagdad dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Waar verzoekster in haar middel een beslissingsstop op het CGVS beschrijft voor Bagdadi, merkt de Raad op dat deze beleidsbeslissing niet inhoudt dat burgers uit Bagdad automatisch in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Het ongelukkige voorval dat één teruggekeerde asielzoeker werd doodgeschoten, betekent niet dat de vrijwillige terugkeer van vele honderden Irakezen - al dan niet met de hulp van de IOM - naar Bagdad in de periode van begin 2015 tot april 2016, geen indicatie zou kunnen vormen van een verbetering van de veiligheidssituatie. In het standpunt van UNHCR betreffende terugkeer naar Irak van 2016 (Verzoekschrift, bijlage 39) kan in elk geval niet worden gelezen dat er steeds voorbehoud zou moeten worden gemaakt bij een eventuele terugkeer.

De door verzoekster bij het verzoekschrift aangeleverde persberichten (Verzoekschrift, bijlagen 3- 26), die geweldsincidenten beschrijven gedurende de periode die ook in de ‘COI Focus’ van 26 maart 2018 werden opgenomen, nopen niet tot een andere beoordeling van de algemene veiligheidssituatie, net zo min als de persberichten die zij aan haar aanvullende nota heeft toegevoegd (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 27-35). Door een aantal geweldsincidenten in de periode 2017 - begin 2018 op te lijsten en te wijzen op de verdwijning van het IS-Kalifaat en de groeiende macht van de PMU-milities, slaagt verzoekster er niet in te ontkrachten dat er een *“significante en bijna constante afname”* is van het geweld (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018, 1 p. 23). Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad in de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevindt. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïndiceerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar

burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensie" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat.

Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken.

De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (IDP's) op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Door in de aanvullende nota te wijzen op een verhoogde activiteit van IS door de start van een aantal processen tegen de organisatie (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 33-34), slaagt verzoekster er niet in te weerleggen dat de algemene tendens, wat het aantal geweldsincidenten in Bagdad betreft, een dalende trend vertoont. De door verzoekster aangehaalde processen zijn trouwens tekenend voor de tanende slagkracht van IS. Het gegeven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in de Iraakse hoofdstad wordt niet betwist.

Verzoekster toont met haar betoog over de rol van de sjiitische milities en de stijgende sektarische spanning in Irak (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 35) niet aan dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bagdad, die hier ter beoordeling voorligt, rechtstreeks negatief zou worden beïnvloed.

Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze de landeninformatie over de sjiitische milities een ander licht zou werpen op de beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad in de 'COI Focus' van 26 maart 2018, die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota werd overgemaakt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT